

Pintér Cs. Ibolya

Csacsogok

Ez totál szívás!

Bemelegítés

Manapság az ember már sehol nincs biztonságban. Ezek mindenhol ott vannak és valamilyen indokkal így is, úgy is, ha van, azért, ha nincs akkor meg... Szóval kunyerálnak. Meg se kérdeznak, hogy ne haragudj nincs-e tele a tököd véletlenül az ilyen tolakodó alakokkal. Közben messziről üvölt róluk az igazságpiaszag: úgysem kajára kell!

És olyan elmés gondolatok közepette zavarnak meg, mint, hogy megy át a Metro a Dunán... S közben befagy a hátsód, olyan hideg van a cipőd keményre fagyva kopog a járdán.

Ők hogy-hogy nem fáznak? Felhajtják a felest és máris meleg van?

De még milyen! És mennyire nagyon sajnálják magukat: miért ver engem az ÚrIsten?! Az nem tűnik fel nekik, hogy amid van azért esetleg megdolgoztál? S ha megtenné, talán neki is lenne? Nem akarok én senkit sem bántani, de azt gondolom mindenki saját életének a kovácsa.

A múltkor megtettem, segitettem: adtam egy vadiúj szendvicset az éhesnek tűnő balsorsra kárhozott koldusnak, amit hálája jeléül a legcifrább szitokszavak közepette vágott utánam Azt hiszem meg is átkozott. Remélem nem fogott rajtam, bár elnézve a csizmám sarkát – aminek normális esetben nem a kezemben lenne a he-

lye, miközben sétálok – ebben kételkedem. Azóta nagy ívben elkerülöm az effajta köszönetnyilvánítást.

Nincsenek színek.

Nyár

Megint dolgozni megyek a kedves kellemetlen szagú kórházba, ahol kevésbé kedves betegek várnak repesve. A minap is úgy learénázott az egyik, hogy szegény anyám valószínűleg súlyos csuklásrohamot kapott tőle. Pedig alig egy hete dolgozom itt.

Sehol egy jó pasi! Egyedül vagyok, mint az ujjam – az nincs is egyedül van még rajta kívül kilenc, ha a lábujjakat is beleszámítom tizenkilenc, az már egész kis csapat – akkor nem, mint az ujjam, hanem... fogalmam sincs! Nincs pasim! Hello, szabad vagyok, vegyetek már észre! Itt vagyok én huszonkét évesen. Várom a herceget fehér lovon, de hiába. Manapság a hercegek nem jönnek csak úgy, s ha jönnek is, akkor béka képében és hiába csókolgatod őket lelkesen, valahogy nem akarnak átváltozni!

Szemétség!

Várjunk csak! – nézek ki az ablakon.

Nem hiszek a szememnek!

Egy dalia közeleg, ha nem is fehér lovon, mindenestre fehér köpenyben!

Bámulom és közben verem az írógépet, fülemtől a kislábujjamig vörösben izzva!

Már teljesen pucér vagyok ez a doki meg továbbra is fogva tartja a tekintetem és nem ereszt! Pedig jó lenne, mert ha sokáig bámul így elájulok!

Szája szegletében mosoly ül pimaszul. Körbejár, mint nagyanyám az árut a piacon. Remélem, nem vagyok ütődött, sehol!

Segítség!

Amerre megy, arra fordulok, automatikusan, ami elég kínos, tekintve, hogy soha nem szoktam ilyet csinálni. Legszívesebben elsüllyednék, ha nem lenne ilyen szívdöglesztő!

Aztán elmegy, ahogy jött.

Pimaszul, szexisen, *ésmégcsakmegsemszólít!* Felháborító!

A szívem vadul kalapál, ahogy beleszagolok a parfümcsíkba, amit olyan észvesztően jóképűen húz maga után, az agyamban kisördögök huncutkodnak: ő meg én.

007

Délután egy óra.

Meghalok az unalomtól! A 007 – es feltűnése óta – így hívom az ismeretlen dokit – valami furcsa bizsergést érzek felfelé kúszni a köldököm tájékáról. Szörnyen pimasz volt, de mennyire jól esett! Azon töröm a fejem, megkérdem valamelyik kolleganőmtől, ki lehet ő. Abból még nem lehet baj. Remélem!

Odabent csörög a telefon.

Egész nap csörög. Biztosan megint hoznak valakit.

– Eszti! – hallom a nevem. Holt biztos, hogy megint rám akarnak sózni valami csövit. – Igen? – ordítok vissza. A röntgen munkafolyosóján nagy a hangzavar.

– Gyere, telefonod van!

– Nekem? – csodálkozom.

– Tudod mit? Átkapcsolom!

– Jó, de biztos, hogy nekem? – akarom kérdezni, de már csörög is. Kétkedve emelem a fülemhez a kagylót.
– Tessék!

– Esztert keresem. – hallok egy kellemesen hátborzongató férfihangot.

– Én vagyok. – ráncolom a homlokom. Fogalmam sincs, ki lehet az az Én. Malacka jut eszembe a Micimackóból.

– Emlékszel rám. Péter vagyok. Reggel voltam nálatok az osztályon.

– Péter? Ááááá, igen az a három ajtós szekrény! – bököm ki, az éktelen nagy marhaságot. Hogy én milyen egy állat vagyok! Elvörösödöm. Te jó ÚrIsten!

– Nem három, csak kettő! – röhög ki. Na, kösz! De legalább van humora! – Csak azért hívlak, hogy lenne-e kedved kávézni velem a büfében. Beszélgethetnénk.

Legszívesebben rávágnám, hogy persze, hogy akarok! De csak ennyit mondok. – Nem is tudom. – Jajj! – Mikor?

– Most azonnal!

– Most nem megy! Fél óra múlva viszont lejár a munkaidőm.